לוח וגיר

קיבוץ גבים

18 במאי, 2012

כ"ו באייר, תשע"ב

שבת שלום

משולחנו של מנהל הקהילה

החלטות האסיפה (02.05.12)

עדכון על התקדמות שיקום הבריכה לקראת פתיחת העונה הקרובה
טל אידו, המרכזת את הצוות המטפל בפתיחת הבריכה ונהליה, עדכנה על מצב שיפוץ הבריכה. יש אמנם שאלות ומתחים העולים מדי פעם עם הקבלן וגורמים חיצוניים, אולם הובטח לנו שהשלב הנדרש בשיקום הנוכחי של הבריכה יסתיים במועד שנקבע, ובתחילת יולי נוכל לפתוח את הבריכה.
במקביל אנו פועלים לקידום שלבים נוספים בשיקום הבריכה (תאורה, מלתחות, שירותים).

ערעור יאיר הררי וסימונה סער על נהלי דמי קליטה לבנים
הפניה כפי שפורסמה הייתה להכיר בהנחה על דמי קליטה לכל בן בנפרד כאשר מדובר בבני זוג (במקום הנחה אחת לזוג). לאחר דיון, יאיר וסימונה הודיעו כי הם מסירים את בקשת הערעור על עקרון ההחלטה שהתקבלה באסיפה 10/10 (18.07.2010) ורואים בפנייתם בקשה אישית עבור ניר ותמר.
סוכם אפוא שהנושא יוסר מסדר היום של האסיפה ויועבר לטיפול צוות מטעם הנהלת הקהילה הדן בפניות אישיות.

דוח ביצוע 2011
האסיפה קיבלה ואישרה את דוחות הביצוע של עסקי הקיבוץ והקהילה לשנת 2011.

שבת שלום!

אבי קדוש

מזל טוב יגאל צורף בן 80

(25.5.2012)

אני לא יודעת מתי בדיוק הגעת לגבים ב-67 – 68? זאת היתה אחת השעות היפות של ערבות הדדית וחברות בין קיבוצית והיום אתה כאן במשך הזמן הארוך ביותר מכל מקום בו היית.

מתהלך כפוף קמעה עם תכניות בנין ושיפוץ מהנהן לשלום, שואל מה נשמע וחולף לדרכך, כביכול, לא מעורב.

מה נברך ומה נאחל לך יגאל ביום חגך?

הרבה בריאות וצלילות, נחת מהמשפחה ובעיקר מעצמך.

בימלה ארד

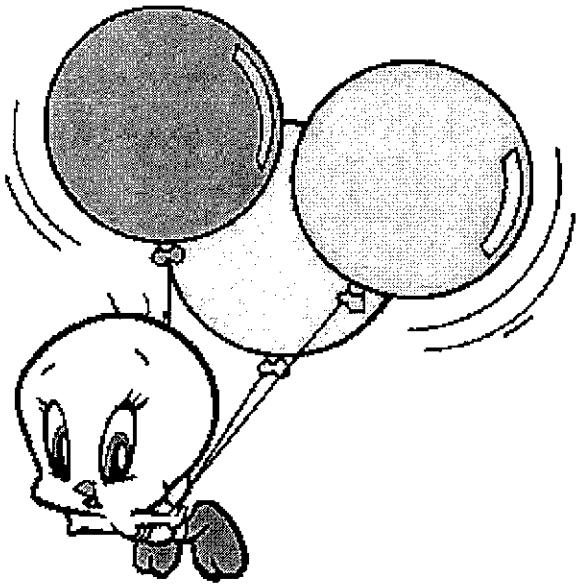

קצת-חג ראש השנה

בחלון התצוגה בחדר-האוכל,
מוצגת חוברת אותה ערכתי.
עלות החוברת 30 ש.

המעוניינים, מוזמנים לצלצל :
2202 בשעות אחה"צ והערב, ולהזמינה.

בברכה - ימימה

****

קצרות..

מזג אויר נוח, טוב לטיולים.

חיק הטבע כבר יבש אבל בקיבוץ ירוק ועצים פורחים, גם פסיפלורה. ירד לנו גשם, כנראה מלקוש, ביום שני לא הרטיב גינות, רק את הכביסה על החבלים.

עם העצים פורחים פורח גם רגשת (אלרגיה) הדבר די מעצבן, ל"ג בעומר עבר חלף לו. עוד שבוע חג השבועות, רק חוגגים!

לאבי קדוש ברוך שובך אחרי חופשת מחלה די ארוכה.

בריאות לטובה ורוחלי'ה, בריאות לכולנו.
נחשים עדיין מסוכנים ודאודורנט נחוץ.

שבת שלום,

גילה זינגר

ראיון עם אסתי ואייל בק

- ספרו לי על עצמכם וחייכם עד כה, ככל שתרצו:

- אסתי: ילדותי עברה בשכונה בפרברי פתח תקווה (פג'ה עירוני). בבית מאוד פשוט וצנוע. ההורים ילידי טוניס, אמא הייתה עקרת בית ומטפלת בתינוקות ואבא סוהר. היינו בבית 6 אחים (2 בנים ו-4 בנות) אני הבת האמצעית. למדתי בבית הספר היסודי בשכונה ואחר כך למדתי בתיכון עיוני חילוני במגמה סוציאלית ותלמודית. תוך כדי לימודי בתיכון, חברה שכנעה אותי להצטרף ל"מחנות העולים" והצטרפתי בכיתה י' ובזכות זה היה לנו מעמד של כבוד בשכונה, מעין "שמירה אישית" (השכונה לא הייתה משהו, בלשון המעטה). בגיל 16 הצטרפתי למחנות העולים והיה לי מאוד קשה להשתלב בחברה שהייתה סגורה מאד כי היא גובשה כבר מכיתה ה'. אבל היה שם אדם נחמד שקיבל אותי בברכה ושמו אייל בק. הוא דאג לי שהקליטה שלי תהיה נעימה בקרב הקבוצה. יצרתי בתוך הקבוצה קבוצת שייכות קטנה, שביניהם היה גם בקי והיינו יוצאים לבלות באוטו מאוד מיוחד "ווקסהול" ובילינו הרבה, (למרות שאז בקי עדיין לא היה חבר שלי). כשהחבורה באה לאסוף אותי בליל שישי לבילוי, זה היה חייב להיות אחרי ארוחת ערב, כך שהחברה ישבו בחוץ וחיכו עם שנגמור לאכול, והתנאי של אבא שלי היה שנחזור עד חצות, בקיצור יצאנו ב-11:00 וחזרנו ב-12:00, כל החבורה הייתה צריכה לחזור בגללי.

כשהייתי בת 17 אבי חזר בתשובה (אמא נשארה חילונית) והיינו צריכים להסתדר עם השילוב הזה בחיי יום יום, בעיקר בשבת. לזכותו של אבי, יאמר, שהוא לא הגביל אותנו בצורת הלבוש, אבל בכל זאת זה לא היה פשוט, בעיקר לאמא. אמא הייתה צופה מהחלון לראות את אבא חוזר מבית הכנסת, כשהוא הגיע, סידרנו ישר את הבית אחרת.

בכיתה יא' במסגרת "מחנות העולים" הגענו לקיבוץ גבים. המשפחה המאמצת שלנו הייתה משפחת יעקבי וכיון שבקי היחיד שסבל אותי בקבוצה, גם הוא אומץ ע"י המשפחה (עדיין לא היינו חברים). אחרי כן התגייסנו ותוך כדי השנה הזאת הפכנו להיות חברים/ידידים מאוד טובים (אך לא היינו זוג). בהיאחזות ב"יבוק" בבקעה באחת השמירות בקי קפץ לבקר אותי ואז הרגשתי שמשהו מתפתח, הקשר שינה כיוון. בהיאחזות יצרנו את וממש בנינו אותו במו ידינו אותי. בקי היה אחראי על תכנון השבילים ו"הינדוסם", כשהוא הגיע לחדר שלי, פתאם

השבילים "לא הסתדרו להם", היו בלטות שהושמו ואחר כך הוסרו ושוב והוסרו. אני זוכרת שזה היה קצת לפני פורים. לטענתי הם עשו זאת בכוונה כי שם גרו הבנות וביניהן גם אני, ובקי אהב להסתובב שם. אחר כך הוא שלח אלי שליחים שהוא רוצה לדבר איתי וכו', אך שיחקתי אותה "קשה להשגה", ואז הגיע חג פורים ובקי הזמין אותי לרקוד סלואו ותוך כדי הוא הציע לי חברות (אגב, בקי מכחיש את כל הסיפור הזה), וכך הפכנו להיות זוג. החבר'ה קראו לנו "זוג מסרט טורקי" כי לא נפרדנו מאז, לא הסכמתי שיגידו לי משהו רע עליו וכל הזמן הגנתי עליו.

בקי מוסיף ומחדד פרטים: ראשית, אני מכחיש חלק מהתיאורים שהובאו בפנייך. הנה הפרטים המדויקים: התגייסנו ב-1984 לנח"ל והיינו בשל"ת מוקדם כחודשיים, אח"כ הלכנו לטירונות כחצי שנה וב-1985 היינו בהיאחזות "יבוק". יורם נוה היה המדריך שלנו. אחרי יבוק היינו ב"גינת", שהיה מאחז צבאי ליד ג'נין (יחד עם הבנות).

אסתי: בצבא נפלתי ממשאית (בקי: אסתי היא "פצועת צה"ל"). הגעתי לגבים ועבדתי בבית ילדים, אח"כ עבדתי עם שולה צוקרמן במטבח. עזבתי את הקיבוץ כדי ללמוד ויצאתי ללמוד הוראה ב"בית ברל". בקי נשאר בקיבוץ ועבד בשלחין (**בקי:** הייתי עוזר הדברה של יוקי בריסוסים ונהניתי איתו מאוד). בשבתות באתי לקיבוץ לבקר את בקי ובימי ראשון הייתי נוסעת עם יוסקה ב-05:00 בבוקר לבית ברל. בשנה הרביעית ללימודי התחתנו ברמלה באולם מפואר (**בקי:** בסגנון המערב הפרוע של רמלה). רצינו להתחתן בקיבוץ, אבל אבא שלי רצה חתונה כשרה למהדרין ולכן התחתנו בעיר באולם.

כשהחלטתי שאני הולכת לנח"ל, אבא התנגד מאוד שאהיה קיבוצניקית ויורם נוה בא אלי הביתה לשכנע אותו (**בקי:** יורם כמעט קיבל מכות).

בקי: יורם שכנע את כל ההורים. את אמא שלי, לדוגמה, הוא שכנע שגבים קרובה לפתח תקווה ועד היום היא מזכירה לי את זה.

אסתי: יורם הבטיח לאבא שלי שהוא ישמור עלי וישגיח עלי, כך הגעתי לגבים. כשסיימתי את לימודי רציתי לעבוד בהוראה ולא נתנו לי כי, בעצם, לא עשיתי שנת מועמדות, שבה הייתי צריכה לעבוד בגבים (למרות שבשנה הרביעית ללימודים למדתי יומיים ועבדתי 4 ימים בקיבוץ), כך שהכירו אותי קודם. בסופו של דבר, בעזרתה של חנה ניר שהייתה באותה תקופה "רכזת כח אדם", יצאתי לעבוד בבית הספר היסודי. מאז אני מתעסקת בחינוך: עבדתי 19 שנים בבית ספר "שער הנגב", כמורה, מחנכת ואחר כך סגנית מנהלת ולפני שנתיים וחצי עברתי לנהל את בית ספר "ניצני הנגב" - בית ספר יסודי בבית קמה. אני נהנית לעבוד שם, האוכלוסייה טובה והמועצה תומכת (למרות שהיא חוזרת כל יום מאד מאוחר הביתה - עדות השכנה).

- **בקי**: נולדתי בפתח תקוה, בחודשים הראשונים של חיי גרתי ב"בן שמן" כי אמא שלי הייתה מורה בפנימייה. בפתח תקווה היא הייתה מורה לחינוך מיוחד. אנחנו 3 בנים למשפחה מאוד ותיקה בארץ - אני בן לאמא ילידת קורדיסטן ודור 9 בארץ מצד אבא.

ילדותי הייתה שמחה ומאושרת בפתח תקוה כאשר היו בה הרבה פרדסים ושדות. מגיל צעיר הייתי בתנועת "מחנות העולים" ומאוד פעיל בתנועה. למדתי בתיכון אלקטרוניקה בשעות שלא הייתי בתנועה (זהן לא היו מועטות). בכיתה יא' הייתי מרכז של התנועה בכל הארץ כי זו תנועה של חניכים, כך שהיה לי טבעי להגיע לגבים. הגעתי עם גרעין "מטר" בהשפעת החינוך בתנועה וחינוך לערכים. רציתי לשרת שירות משמעותי בנח"ל ולהכיר את חיי הקיבוץ. בתכנית המקורית היינו אמורים להקים את "מעלה צביה" אבל בסוף התנועה שלחה אותנו לגבים, כך הגענו הנה בסוף 1986. המדריכים שלנו היו יורם נוה -המרכז, שמוליק רוזנבאום ואיציק חסון וכן הייתה לנו מדריכה נרקיס זמר טוב, והיה ממש נחמד. ראינו בגבים בית די מהתחלה. אחרי השל"ת השני עזבתי את הנח"ל. עברתי לשרת במגל"ן כי רציתי להיות קרבי יותר ולהיות בסיירת. היה לי מעניין להקים את היחידה הזו ובמילואים המשכתי לשרת במגל"ן.

ב-1986 השתחררנו ונשארתי בקיבוץ. עבדתי כמשווק אבטיחים. הייתי ילד שמכר המון אבטיחים במאות אלפי שקלים וזה נראה לי בסדר. היום זה מוזר לי שהפקידו בידי ילד כל כך הרבה אחריות וכסף. העבודה הייתה מטורפת במשך 13 שעות ביום, נהיגה של אלפי ק"מ בחודש, שינה בשטח יחד עם נביל מעזה. כל פעם בעונה קראו לי כי כבר ידעתי את כל השטיקים, וכך שיווקתי אבטיחים כמה שנים. כשלא היה שווק הייתי עובד בגד"ש בשלחין (איציק היה מרכז שלחין ושמוליק היה אחראי השקיה).

בשנת 1989 יצאתי לשנת חופש לראות איך זה בחוץ. עבדתי בבניין כעבודה מעודפת ומאוד אהבתי את העבודה הפיסית הקשה הזו, אך לאחר שנה וחצי היה לי ברור שאני חוזר לקיבוץ ורציתי ללמוד הנדסאי בנין, אך תוך כדי עבודה במפעל כוונתי ללמוד הנדסאי פלסטיקה. למדתי ועבדתי במפעל במקביל וזה היה ממש כייף. אחרי שגמרתי ללמוד התחלתי לעבוד מלא בפולג ומאז אני שם (מ- 1989 ועד היום). עכשיו אני מרכז את הפיתוח של החברה וככזה אחראי על פיתוח היריעות הרב-שכבתיות הדביקות המיועדות לפני השטח ומיוצרות באתרי ייצור שונים בישראל, גרמניה וסין. לכן, אני נוסע המון. כאשר זה במינון סביר אני נהנה מהנסיעות, אך, עיקר ההנאה שלי בעבודה זה - העבודה והמפגש עם אנשים.

- **אסתי**: כשהתחתנו, אני סיימתי את לימודי ובקי התחיל ללמוד. אחרי סיום הלימודים נולדה אדוה. בהריון עם אדוה, בקי הירבה לנסוע לחו"ל ובתאריך שהיא הייתה אמורה להיוולד, נקבעה התערוכה הראשונה של פולג. ברודו, שהיה מנהל המפעל אז, לחץ עליו לנסוע. הוא היה בטוח שהלידה תדחה והוא יספיק להגיע אליה. ביום שהוא טס אני נכנסתי לבית חולים

לחדר לידה בשעה 06:00 לפנות בוקר. קלר התקשרה אליו ואמרה לו לבוא. בדיוק הוא הגיע למלון בגרמניה, הוא לא הספיק לפתוח את המזוודה ומייד חזר. כמובן, הוא הגיע כבר אחרי הלידה. כשאמיר נולד, בקי היה בלידה עצמה ולא נסע לתערוכה. 5 שנים אחרי אמיר נולד איתמר (הייתה תקופה שעזבנו את גבים וגרנו בארז בעצם, איתמר הוא בן ארז).

- **בקי:** ב-1999 עזבנו את גבים, לאחר שנים רבות של פעילות בוועדת שינוי (הועדה השנייה) ואין ספור ישיבות, גבים לא קיבלה את הרעיון לבצע שינוי. 4 משפחות הצוות עזבו את גבים. אנחנו עברנו לארז כי היו דיונים אם אנחנו יכולים להמשיך לעבוד ב"פולג" כשאנו לא חברים. אחרי 3 שנים בארז חזרנו לגבים כתושבים, ואנחנו כאן במעמד זה כ-10 שנים. היינו כתושבים "זמניים" כי היינו אמורים לעבור לשכונה הקהילתית שאוטוטו, תוך שנתיים הייתה צריכה לקום (ב-2003), זה אחרי שהדיונים על השכונה כבר התחילו ב-1996 עוד כשהייתי חבר מזכירות. אבל השכונה "בוששה".

בשנים האחרונות בגבים היו תקופות משתנות: עם הקאסמים בתחילה היה קשה אח"כ התרגלנו ועכשיו אנחנו אפילו נהנים מזה, כי יש הקלות במס.

חוץ מזה, אנחנו נהנים מההתחדשות בקהילה ומכך שסוף סוף אחרי הרבה שנים רואים צמיחה ואנשים צעירים מצטרפים לקהילה ומאמינים שעוד השכונה תקום.

אסתי: אנחנו אופטימיים.

- מה אתם עושים לעצמכם, בשעות הפנאי, כשיש פנאי?

אסתי: אני קוראת ספרים, מעט, אין לי הרבה שעות פנאי. מכינה דו"חות למשרד החינוך, (גם בזמן הראיון אסתי יושבת מול צג המחשב וכותבת). אני אוהבת לראות סרטים, אוהבת לרקוד. לפעמים, אני רוקדת בבית לקצב המוסיקה.

בקי: אני אוהב לרכב על אופניים, רוכב הרבה בשבתות בבקר (אנחנו קבוצה בגבים שרוכבת), אוהב לשחות וכל פעילות ספורטיבית.

יחד: אנחנו אוהבים ללכת לים בשבת בבקר.

- מהו הדבר הכי משמעותי שקרה לכם (מאור גדול)?

בקי: אני מחכה יום יום למאור הגדול.

אסתי: לידת הילדים והקמת המשפחה.

- לו יכולתם לבקש פגישה עם דמות משמעותית בחייכם, עם מי הייתם מבקשים להיפגש?

אסתי: עם אבא שלי. אבא היה אדם מיוחד מאוד, עם המון הומור. מצד אחד לימד אותנו לחיות את החיים כמו שצריך ומצד שני, הוא הציב גבולות. הוא הכניס בנו תבונה ולימד אותנו לסמוך על עצמנו ולהתקדם בעמל כפינו והייתי רוצה להיפגש איתו.

- מה אתם מאחלים לגבים ולעצמכם?

בקי: לעצמנו אני מאחל בריאות ואושר.

לגבים, שתגדל ותהיה יותר צעירה אבל שתדע לשמור על האופי הקיבוצי. תשמור על צניעות, אופי משתף, חינוך איכותי, תרבות טובה וכל מה שיש בה היום. שלא תאבד את אלו.

אסתי: בריאות, שלווה, חדווה, עשייה ומשפחתיות טובה.

לאנשי גבים, שישכילו להיות שמחים בחלקם בכל מצב, גם עכשיו וגם אם יהיה שינוי.

- אני מצטרפת לברכות ומודה לאסתי ואייל (בקי) שהסכימו לשתף אותנו והכניסו אותנו לעולמם.

סימונה סער

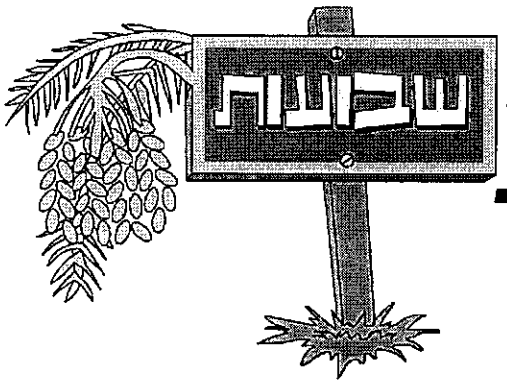

שבועות

חג הקציר

רוצים תצוגת ענפים? Yes!

רוצים טקס שבועות? Yes!

רוצים תחרות נושאת פרסים? Yes!

רוצים משחקי חג שבועות? Yes!

רוצים כיבוד קל ומפנק? Yes!

רוצים פרסים יקרי ערך? Yes! Yes! Yes!

אז תשריינו!

יום שבת 26.5.2012 בשעה 16:00

נתכנס בחלקה שליד השער של אמדוקס

הצוות המארגן